

Ferenczes István

Péntek és a lakatlan szerkesztőségek

A Nagy Fehér Ember, a Hatalmas Hatalom megtestesítője „anno dacumál” egy lakatlan szerkesztőségben olyan kinkeservesen, árván töltötte „napjait”, hogy unalmában elnevezte magát Robinsonnak. Naponta megrendezte a zászlófelvontatást, tisztelgett a birodalom nagysága előtt, élvezte a paradicsomi gyönyöröket, mégsem volt boldog. Hiányzott egy ember, egy társ, egy szerkesztő, akinek hatalmából fakadóan értékes útmutatásokat osztogasson. Egy „napon” arra vetődött a szegény molnárlegény, akit Imrének hívtak. Mi az, hogy Molnár, mi az hogy Imre – kiáltott fel a lakatlan szerkesztőség hatalmas ura – , ma péntek van, a mai „naptól” legyen Péntek a neved! Péntek Imre tehát elkezdte szerkeszteni a Napjainkat, egészen addig, amíg Robinson egy másik lakatlan szerkesztőségben megunt a „naplóírást”, hát rábízta Péntekre a Naplót. És ő szerkesztette tisztességgel, azokban az időkben is, amikor a Hatalmas Nagy Fehér Ember egyre hisztériásabb lett a zászlófelvontatási eseményeken, s végképp beleunt a lakatlan szerkesztőségekbe, amelyeket Péntek előbb vagy utóbb, de mindig étellel töltött meg. S közben múlt az „élet”, lakatlan szerkesztőség volt az Életünk is. Az egy embert még elviselte a Nagy Fehér, de sok tartalom idegesítette, végképp (?) magára hagyta Pénteket, hadd lebegjen. De azért továbbra is figyelte őt „árgus” szemekkel. Péntek pedig már annyira belejött a lakatlan szerkesztőségek felfedezésébe és élhetővé tételébe, hogy meg sem állt a „feéwarua meno utuig”. Sorsává váltak a lakatlan szerkesztőségek és az utak. Könnyű volt néki, mert még a Nagy Fehér Hatalmas előtt megtanult halászni, nemcsak balatoni öles halakat - nagyobbakat fogott a Badacsonynál -, hanem Kárpát-medencei kéziratosokat is. Élt, éldegélt, szerzett, szerkesztgetett békén, jókat borozott szerző- és szerkesztőtársaival, a Kilencekkel, a Hetekkel, Hétfővel, Keddel, Szerdával, Csütörtökkel, Szombattal és Vasárnap, vagyis Erato Tonival, mígnem egy szép napon Robinson, aki a nagy demokrata társadalomban már rég nem volt Robinson, megint üzent (hogy finoman mondjuk), megint belerúgott Péntekbe: álljon csak gyorsan tovább, keressen egy másik lakatlan szerkesztőséget, vagyis nézzen a „tükörbe”. Péntek tovább állt, s tényleg belenézett a lakatlan Tükörbe, valahol a pannon táj szélén...

Itt véget is érhetne a mi barátunk, Péntek története, aki egy emberöltő alatt körbeszerkesztette s étellel „költötte” be a maradék Magyarország ságát. Ám hallom, hogy feke-meglehet, újabb lakatlan szer-Ne búsulj, Imre, ha minden a Székelyföldön, ha jól megke-lakatlan szerkesztőséget. Vagy egy becsületes molnárlegény. S munk is.

Takács Ágnes: Hajnal

összes lakatlan szerkesztőtítk az a „pannon tükört”, kesztőség után kell néznie. kötél szakad, itt Erdélyben, resszük, csak találunk egy-két vízimalmot, ahová elkelnha ez sem elég: van szélmal-